

Hồi 2

Trong Tai Nạn Lại Gặp Kỳ Nhân

N hưng, hỡi ôi ! Vì quá nóng giận nên Hùng Phong Vạn Lý Nhiệm Tử Huệ đã vùng thiết trượng đánh vướng vào chân tường, làm cho một góc tường bị sập đổ, gạch nát tuôn xuống âm âm.

Cũng nhờ đó mà Thiên Hiệp mới tránh khỏi cái chết thảm hại.

Kình phong của thiết trượng đánh tạt Thiên Hiệp bay bổng lên trời như chiếc lá khô.

Chàng cứ nhắm mắt chờ chết, không ngờ thân chàng tung bay lên rồi lại rơi xuống.

Chàng cảm thấy toàn thân tê đi, và chàng ngất lịm không còn biết gì nữa.

Mưa vẫn rơi. Gió vẫn gào. Sấm chớp vẫn âm âm không ngớt.

Bây giờ trên sân thánh đường không phải như trước kia nữa, gạch đá sập xuống thành đống, ngổn ngang, dày hơn một thước, văng ra xa ba trượng.

Thời gian Thiên Hiệp ngất đi không biết đã bao lâu ...

Bỗng một luồng chớp long trời nổ tung lên, làm cho chàng mơ hồ tỉnh lại.

Chàng thầm nhủ:

- Ta chết hay sống thế này ?

Chàng đưa tay sờ vào mặt, vào ngực và có cảm giác đau đớn ...

Chàng hé mắt nhìn quanh. Trong bóng tối lờ mờ của đêm mưa không còn thấy Nhiệm Tử Huệ đâu nữa cả.

Chàng lắng tai để ý thì trong tiếng mưa rạc rào, nơi chỗ chân tường chưa sập lại có tiếng rên vọng đến:

- Hừ.. hừ ! Hừ.. hừ !

Chàng giật nẩy người, lom còm đứng dậy đưa mắt nhìn về phía ấy, với ý nghĩ:

- Ô ! Có lẽ người mà chàng gọi thân phụ đã bị tường đè trọng thương rồi chăng ?

Chàng bước vội đến.

Bỗng chân chàng vướng phải một vật làm cho chàng té quỵ xuống.

Chàng đưa tay mò mẫm, thì vật ấy là cây thiết trượng của lão quái.

Chàng buột miệng kêu lên:

- Đúng là ông ta bị thương rồi. Ôi ! Ta đã có cơ hội thoát thân.

Chàng quay mình toan bỏ chạy. Nhưng tiếng rên trong góc tường kia mỗi lúc một to hơn và mệt nhọc hơn:

- Á ! Hừ ... hừ ... Hừ ... Hừ ...

Lòng từ tâm của Thiên Hiệp không cho phép chàng bỏ chạy, chàng dừng chân nghĩ thầm:

- Nhiệm Tử Huệ tuy đối với mình là một cừu nhân, lão đã ác tâm muốn hại mạng mình. Tuy nhiên, dù sao lão cũng nuôi dưỡng mình mười năm trời, nay lão đã bị thương thì không còn đủ sức hại mạng mình nữa. Mình cũng nên đến cứu lão để đền ơn trong muôn một.

Thiên Hiệp tuy là một đứa bé từ nhỏ đã không có mẹ cha, nhưng tánh tình lại trung hậu.

Chàng lần mò đi về phía có tiếng rên.

Dưới chân tường quả có một bóng người đang co ro ngồi một đống, trông có vẻ đau đớn lắm.

Thiên Hiệp lặng lẽ đến quì trước mặt gọi:

- Thân phụ..

Một luồng chớp xé trời loáng lên.

Thiên Hiệp thất kinh nhẩy trái lại đằng sau hai bước, ré lên một tiếng thất thanh.

Thì ra người ngồi đó không phải là người mà chàng gọi "thân phụ" mà là một lão đầu đà, mặt vuông, mũi sư tử, tóc rối bù xù, cát bụi bết dính đầy mặt trông như một quái vật.

Tuy nhiên, đôi mắt lão nhãn quang sáng rực, chứng tỏ là một võ lâm cao thủ.

Lão mặc một bộ áo cà sa đã rách nát đến lộ hai cánh tay gân guốc nổi đầy. Hàm răng lão nghiêng qua nghiêng lại keng két như đang có một điều gì tức giận lắm.

Cảnh tượng ấy dầu là ban ngày, ai trông thấy cũng phải rợn người, huống hồ trong đêm mưa gió.

Thiên Hiệp "á" lên một tiếng, nằm gọn dưới đất.

Lão đầu đà đưa mắt nhìn chàng, nói với giọng rên rỉ:

- Tiểu tử ! Đừng sợ ! Hãy đỡ ta vào trong nhà đi.

Giọng nói run run, yếu ớt và lạnh lùng khiến cho Thiên Hiệp không dám đến gần.

Chàng bò ra xa hơn, lẩm bẩm:

- Không ... không ! Tôi ... sợ..

Lão đầu đà cất giọng nói:

- Tiểu tử ! Người đừng sợ gì nữa. Lão Nhiệm Tử Huệ đâu còn nữa mà người sợ.

Câu nói ấy làm cho Thiên Hiệp động tánh tò mò:

- Lão quái Nhiệm Tử Huệ tại sao mất tích ?

- Còn vị đầu đà này từ đâu đến ?

Chàng bò tới bên lão đầu đà hỏi:

- Phụ thân tôi đâu rồi ?

Lão đầu đà nhe hàm răng trắng toát, rên hừ hừ mấy tiếng rồi run rẩy chỉ tay vào đồng gạch trên sân thính nói:

- Kết cuộc lão ta được một chỗ chôn thân như thế cũng đã tốt số lắm rồi.

Thiên Hiệp trố mắt nhìn đồng gạch vụn, lòng hoài nghi, thâm nghĩ:

- Người mà mình gọi thân phụ là một trong "tam kỳ nghĩa hiệp" võ công đệ nhất giang hồ, có lý nào lại tự vùi thân trong bức tường sập như vậy được.

Chàng ngập ngừng nói:

- Thân phụ tôi ... chết rồi sao.. ?

Lão đầu đà mở to đôi mắt, nhìn Thiên Hiệp như có cái gì lạ lùng lắm ! Qua một lúc, ông ta nói:

- Tiểu tử ! Người luyến tiếc lão quái ấy lắm sao ? Cây gậy sắt của lão quái không đâm thủng ngực người kể là người cũng đã tốt số lắm rồi. Con ơi ! Đừng luyến tiếc, hãy đỡ ta vào nhà, ta sẽ nói cho con nghe nhiều chuyện lạ.

Lão đầu đà nói dứt tiếng lại gắng gượng chồm mình lên, nhưng lão lại nhăn mặt tỏ ra đau đớn lắm.

Thiên Hiệp thấy vậy động lòng, không cần suy nghĩ gì khác hơn là việc cứu giúp người. Chàng vội bước đến sau lưng đưa tay đỡ lão đầu đà nọ.

Bỗng chàng ngạc nhiên "á" lên một tiếng, ngập ngừng nói:

- Kìa ! Chân ... của lão tiền bối ...

Lão đầu đà thở hổn hển, rên hừ hừ, tựa lưng vào đĩa bé, chỉ vào đồng gạch nói:

- Ta bị thằng Nhiệm Tử Huệ đánh một gậy, gãy rụi cả hai chân.

Thiên Hiệp đưa mắt nhìn thấy hai xương ống chân của lão bị gãy tiện, lòi ra ngoài hai bắp thịt dính lủng lảng hai bàn chân, máu me bị nước mưa chan hòa chảy xuống đất đọng thành vũng đỏ ối.

Chàng vừa thương hại cho lão đầu đà mà cũng vừa thương xót cho người mà chàng gọi là phụ thân, đã chôn vùi dưới đồng gạch.

Chàng nói:

- Lão tiền bối bị gãy chân mà còn sống, kể ra cũng may mắn hơn kẻ bị vùi thân dưới nắm mồ.

Lão đầu đà trợn mắt nhìn Thiên Hiệp nói:

- Hừ ! Nếu trong mình ta không bị trên ba mươi vết thương thì lão Nhiệm Tử Huệ làm gì có thể đánh ta một gậy gãy cả hai giò được.

Thiên Hiệp nghe nói bất giác rợn người. Chàng nhìn sững vào mặt lão đầu đà hỏi:

- Trước khi đến đây lão tiền bối đã bị trên ba mươi vết thương rồi ?

Lão đầu đà gật đầu:

- Dĩ nhiên ! Nhưng thôi, việc đó người không cần hỏi đến, hãy đỡ ta vào nhà đã.

Thiên Hiệp chẳng qua là một đứa bé mười bốn mười lăm tuổi, thân thể còn yếu ớt, trước đây tuy chàng có tập luyện qua loa về môn "Hoạt huyết ký thi" nhưng cũng chỉ với trình độ sơ đẳng mà thôi.

Vả lại, những công phu non kém ấy chưa đủ chống lại với gió mưa đêm trường có đâu đủ sức rình nổi một vị đầu đà có thân vóc to lớn như vậy.

Chàng bồng lão đầu đà lên đi được vài bước rồi chệnh choạng quỵ xuống đất.

Lão đầu đà cảm thông được sức yếu đuối của thằng bé, nên lắc đầu, chống hai tay xuống đất, "hừ" một tiếng nói:

- Vô dụng ! Thôi hãy đỡ lấy đôi chân gãy của ta đẩy tới trước để ta tự đi vào cũng được.

Thiên Hiệp nghĩ thầm:

- Ô ! Lão đã bị thương đến nước này, hai chân gãy lìa đi mà còn có thể tự mình nhảy vào nhà được sao ? Nếu vậy tài nghệ của lão này cũng không kém gì Nhiệm Tử Huệ.

Chàng chưa hết ngạc nhiên thì lão đầu đà đã chống hai bàn tay xuống đất, đầu hạ thấp xuống, dít giương cao lên giống như một con ếch sắp nhảy đi.

Thấy Thiên Hiệp còn trầm ngâm, chưa chịu đỡ hai khúc chân gãy của ông ta, nên ông ta hầm hừ:

- Thằng nhỏ ! Mưa gió thế này chưa đủ thấm lạnh hay sao mà mày còn chệnh chệch như vậy ?

Thiên Hiệp vội đưa tay đỡ hai bàn chân lủng lảng của đầu đà.

Chàng mới cúi mình xuống đã cảm thấy hai tay chàng có một sức nặng và loáng mắt, thân hình lão đầu đà đã bay vụt lên, bắn vào cánh cửa thính đường một tiếng "rầm".

Cánh cửa bị chiếc đầu của ông ta tông vào mở bật ra, thân lão lọt vào trong rơi xuống đất nghe một tiếng "bình".

Thiên Hiệp vội chạy vào, thì thấy lão đầu đà đang nằm im, miệng rên một tiếng đau khổ, hai hàm răng rít chặt.

Thiên Hiệp cảm thấy trong tiếng rên ấy chứa đầy gan dạ anh hùng trong lúc thế cùng lực tận.

Chàng cảm cảnh, vội đi lấy củi khô đốt lửa để sưởi ấm.

Ánh sáng tràn ngập cả căn phòng nơi chính điện.

Lão đầu đà sau cơn mệt nhọc, gắng gượng ngồi dậy lau những vết bùn dính trên mặt.

Hơi ấm đã làm cho thần sắc lão bình phục dần.

Thiên Hiệp thấy quả nhiên trên ngực trên bụng lão có hơn ba mươi vết thương rạch ngang dọc do nhiều thứ vũ khí bén nhọn đâm chém vào, vết còn rỉ máu vết đã tím bầm chứng tỏ cách đây không lâu lão đã lâm vào một trận chiến rất ác liệt.

Thiên Hiệp thấy vậy cũng phải le lưỡi rùng mình. Chàng chạy đến trước mặt lão đầu đà nói:

- Thưa đại sư ! Tôi đi tìm chút thuốc để đại sư trị thương nhé.

Lão đầu đà lắc đầu:

- Không cần !

Vừa nói, lão vừa đưa tay vuốt mấy sợi tóc ứt dính trên vùng trán.

Tay lão vừa đưa lên thì bỗng có mấy tiếng "keng keng" phát ra.

Thiên Hiệp biết ngay đó là tiếng của bảy chiếc vòng vàng lão đeo trên cổ tay chạm vào nhau.

Lão trợn tròn đôi mắt nhìn Thiên Hiệp một lúc rồi "á" lên một tiếng nói:

- Tiểu tử ! Người bị nội thương rồi.

Thiên Hiệp lắc đầu nói:

- Tôi không bị thương tích gì cả. Chính đại sư mới là kẻ đang bị thương nặng.

Lão đầu đà hét lên như sấm, làm rung động cả thính đường:

- Hừ ! Thành nhỏ ! Mày dám đối gạt ta sao ? Ấn đường của người tím đen, hai bên "Thái Dương huyết" cũng bầm đi, thế mà người dám bảo là không bị thương. Hãy ngồi xuống trước mặt ta cho mau.

Thiên Hiệp còn lưỡng lự, chưa hiểu lão đầu đã định bảo chàng ngồi xuống để làm gì.

Lão đầu đã lại đưa tay chỉ xuống đất cách chỗ ông ta ngồi ba thước, rồi trợn đôi mắt sáng quắc nhìn Thiên Hiệp hét:

- Ta bảo người ngồi xuống đây, người không nghe sao ?

Giọng nói như truyền lệnh như tức bực, khiến cho Thiên Hiệp không dám trái lời chàng vừa ngồi xuống vừa nghĩ thầm:

- Ông này đang bị thương rất nặng, lại què cả hai chân thế mà không lo cho mình lại đi lo cho kẻ khác.

Chàng vừa ngồi xuống thì bàn tay to như cánh quạt của lão đầu đã đã dè chặn lên huyết "Ngọc Trần" của chàng.

Tiếp đó, lại có một luồng nhiệt khí chạy thẳng vào trong thân thể của chàng, từ huyết "Trọng Quan" đến "Hạ Trung" rồi đến "Đan Điền".

Cứ mỗi lúc, luồng nhiệt khí ấy càng tăng thêm sức nóng bức rồi cả mình Thiên Hiệp như muốn bốc cháy lên, khiến cho chàng không chịu nổi.

Lại nghe lão đầu đã lẩm bẩm:

-Ồ ! Lão Nhiêm Tử Huệ thật thâm độc. Nuôi nấng nó từ tấm bé mà vẫn không truyền cho thằng tiểu tử này một chút luyện công nào.

Thiên Hiệp nghe nói cãi lại:

- Không ! Thân phụ tôi có truyền dạy cho tôi lối tịnh tọa luyện khí mà ...

Không đợi chàng nói hết câu, lão đầu đã ngắt lời, gắt:

- Tiểu tử, hãy câm miệng ! Sở dĩ hấn luyện cho người chút ít nội công là sợ cơ thể yếu ớt của người không đủ sức chịu đựng lấy cực hình móc mắt chặt chân của hấn ! Cái "luyện công" mà hấn dạy cho người chỉ là để cho người đủ sức chịu đựng lấy sự trả thù ...

Lúc đó, Thiên Hiệp đã cảm thấy hơi nóng bốc vào người chàng như thiêu đốt, ngũ tạng như chín đi, thất khiếu như muốn phun ra lửa.

Chàng ngộp quá vội hả họng ra để hấp hơi vào. Mình chàng mồ hôi toát ra ướt đầm. Những ngón tay chàng đặt trên đầu gối cong quắp lại, như muốn bóp thủng vào thịt của chàng vậy.

Ngọt ngọt và đau đớn quá, chàng định mở miệng van xin lão đầu đà dừng tay, đừng "chữa thương" cho chàng nữa, nhưng chàng mới cất giọng lên thì như có luồng hơi bên ngoài ulla vào cổ, làm cho chàng nghẹt họng.

Thế là chàng phải cắn răng chịu đựng, và hả mồm thở hồng hộc, không sao nói được.

Đến một lúc nữa thì Thiên Hiệp lại cảm thấy xương thịt trong người chàng muốn toét ra, đau nhứt vô cùng.

Chàng "á" lên một tiếng, toan vùng lên bỏ chạy, nhưng lạ lùng làm sao, bàn tay lão đầu đà như có một sức mạnh vô hình. Ông ta chỉ đè nhẹ vào mệnh môn huyệt mà Thiên Hiệp không thể nào nhúc nhích, hoặc xô dịch đi đâu được.

Chàng muốn kêu lại không kêu được, muốn thoát chạy cũng không chạy nổi.

Bởi vậy, dầu đau đớn đến đâu buộc lòng chàng cũng phải cắn răng mà chịu đựng.

Qua một lúc lâu, bỗng vang lên một tiếng "ách". Nơi huyệt "Ngọc Trần" của Thiên Hiệp không còn sức ép nữa. Bao nhiêu đau đớn trong người chàng cũng biến mất.

Chàng quay lại thì thấy lão đầu đà đang té xỉu trên mặt đất, thân hình tái nhợt, đôi mắt thất thần, hơi thở hỗn hển.

Thiên Hiệp không hiểu đó là lý do gì cả nên buột miệng "á" lên một tiếng rồi phóng mình nhảy đến định đỡ lão đầu đà dậy.

Nào ngờ chàng chỉ búng chân một cái nhẹ là toàn thân chàng đã nhảy vọt lên gần đụng sườn nhà, tí nữa đã vọt ra ngoài.

Một hiện tượng kỳ lạ như vậy làm cho Thiên Hiệp thất kinh.

Tuy nhiên, chàng vốn là đứa cơ mẫn, nên đoán biết lão đầu đà chẳng những đã trị thương mà truyền công lực cho chàng nên chàng mới có được nội lực nhường ấy.

Chàng "hừ" một tiếng rồi lại thu mình lướt về chỗ lão đầu đà nằm.

Chàng toan đưa tay đỡ lão thì bất gặp đôi mắt lão phát ra hai luồng nhãn quang sáng chói. Những sợi thịt trên mặt lão nhúc nhích, và hàm răng của lão nhô cao lên.

Ồ ! Lão cười. Lão cười một cách quái gở và chứa đầy vui sướng.

Bấy giờ, da mặt lão dần dần đỏ lại, thần sắc đã bình phục.

Thiên Hiệp mừng quá, không kịp hỏi nguyên nhân vì đâu mà chàng lại có được sức mạnh khác thường vừa rồi. Chàng ôm lấy lưng lão đầu đà, đỡ dậy hỏi:

- Lão tiền bối ! Trong người của tiền bối ra sao rồi ?

Lão đầu đà nhú đôi mày, nhe răng nói:

- Ta không sao cả ! Trên ngực của ngươi còn đau nữa không ?

Nghe nhắc lại vết thương lúc nãy Thiên Hiệp vội hít vào mấy hồi, thấy trong mình mạnh mẽ khí lực rạc rào.

Chàng nói:

- Cảm ơn tiền bối đã phí công lực mà trị thương cho tiểu tử.

Lão đầu đà nói:

- Chẳng những trị thương mà ta còn truyền cho người ba mươi năm công lực đó.

Thiên Hiệp trở mắt nhìn lão đầu đà đầy cảm tình. Chàng đã có nghe trong giang hồ nói về môn thi thân truyền công lực. Thế mà hôm nay bất ngờ chàng được một người xa lạ hy sinh cho chàng như vậy.

Chàng ấp úng nói:

- Lão tiền bối ! Vì trị thương và truyền công lực cho tiểu tử mà lão tiền bối mệt mỏi như vậy tiểu tử xin phép đi lấy chút nước nóng để tiền bối dùng nhé.

Dứt lời, chàng không đợi lão đầu đà thuận ý, đứng dậy nhanh bước đi về phía sau thính đường.

Nhưng chàng vừa quay mình bước đi thì hai tiếng "keng keng" từ trong bụng chàng phát ra, tiếng sắt chạm vào nhau âm thanh trong vắt.

Lão đầu đà trợn mắt nhìn chàng hỏi:

- Vật gì vậy ? Người có bọc trong người "Ám Thanh Tử".

Thiên Hiệp liền quay mình lại.

"Keng keng".

Hai tiếng "keng keng" lại vang lên. Thiên Hiệp ôn tồn đáp:

- Không ! Tôi không có dùng ám khí, và cũng rất ghét những kẻ dùng ám khí.

Lão đầu đà trở mắt nhìn chàng:

- Hừ ! Tại sao ?

Thiên Hiệp nói:

- Đại trượng phu hành động phải thanh cao, kẻ đã dùng ám khí không thể gọi là thanh cao ...

Mặt lão đầu đà tươi hẳn lên các bắp thịt trên mặt lão giật lia lịa, lão cất giọng cười lớn:

- Ha ha ! Thằng nhỏ cao thượng. Đáng là một trang hán tử. Như vậy ba mươi năm công lực ta hy sinh truyền lại cho người không uổng.

Thiên Hiệp vòng tay cúi đầu cảm tạ:

- Ôn của lão tiền bối tiểu tử biết ngày nào đền đáp được ...

Lão đầu đà trộn mắt hét:

- Chớ nói đến ơn huệ. Trong người của người có món đồ chơi gì vậy ?

Thiên Hiệp biết không thể giấu được lão quái đầu đà này, nên đáp:

- Đó là "Thiết Thư".

Lão đầu đà chồm mình tới đưa mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào mặt thẳng bé hỏi gần:

- Sao ? Người nói cái gì ?

- Thiết Thư !

- Thiết Thư ?

- Phải ! Thiết Thư là một báu vật võ lâm !

Lão đầu đà tưởng mình nằm ở trong một cơn mộng. Ông ta lết dần lại bên đứa bé hét to:

- Hãy lấy ra cho ta xem !

Thiên Hiệp bước ra hơn một bước, nói:

- Thiết thư hiện đang ở trong mình tiểu tử, mất đi đâu mà vội. Để tiểu tử đi đem trà cho lão tiền bối dùng đã.

Lão đầu đà như quá nóng lòng:

- Thằng nhỏ ! Mà phỉnh tao sao ? Thiết Thư là một kỳ lang bảo ! Trước đây ta nghe người ta nói đã rơi vào tay "Huyết Quan giáo" Thúc mạng Triệu La Dục đại cương, cố sao lại về tay Nhiệm Từ Huệ được ?

Thiên Hiệp nói:

- Không phải của "thân phụ" tôi, mà là do Hữu Sơn nhị quỷ gửi đem đến đây. Tiểu tử đã nhặt được trong lúc họ giao đấu ...

Đôi mắt của lão đầu đà càng trộn lớn thêm lên, tinh quang loáng ra xa cả hơn một trượng. Lão cất giọng mừng rỡ nói:

- Hữu Sơn nhị quỷ ! Phải ! Hữu Sơn nhị quỷ ! Như vậy là phải rồi ! Mau lấy báu vật trao cho ta xem.

Thiên Hiệp liền thò tay vào bụng, rút ra một vật đen ngòm, gồm có tám tấm sắt, hai tay trao lại cho lão đầu đà, và nói:

- Đây ! Thiết thư đây, xin lão tiền bối xem thử.

Lão đầu đà giật mạnh thiết thư, lật qua lật lại xem từng tấm sắt, nét mặt lão thay đổi khác thường. Ánh mắt của lão chớp lia lịa. Trong ánh mắt Thiên Hiệp cảm thấy lão vừa mừng rỡ vừa lo âu kinh dị, vừa lo buồn.

Đôi tay của lão chốc chốc lại run lên, làm cho tám tấm sắt chạm vào nhau phát ra những tiếng "keng keng" không ngớt.

Bỗng nhiên, lão đưa hai tay xấp mạnh thiết thư lại.

Tám tấm sắt úp vào nhau phát ra một tiếng "rụp"

Đôi mắt lão mơ màng nhìn ra ngoài sân thính đường.

Đêm càng khuya mưa càng tầm tã, bóng tối tràn ngập không gian. Trong cái màu đen dày đặc đó như chứa đựng hàng ngàn việc khủng khiếp của trần gian.

Đôi mắt lão lúc sáng lúc mờ, vành môi lão lúc cong lên, lúc quặp xuống, chân mày lão nhíu qua nhíu lại không ngừng.

Lão ngồi im lặng. Quyển thiết thư lão ôm chặt trên ngực.

Có lẽ giờ phút này lão đang nghĩ ngợi một việc khá quan trọng.

Thiên Hiệp thấy thế không hiểu gì cả, tuy nhiên chàng cũng không dám khua động cứ đứng trân trân nhìn vào sắc mặt nặng nề thay đổi bất thường của lão.

Nhưng lâu quá, vẫn không thấy lão đầu đà nói gì, chàng nóng lòng muốn hỏi, nhưng lại không dám. Vì chàng cảm thấy khuôn mặt trầm trầm quái lạ của lão đầu đà, nếu chàng nói sai một tí nào, hình như có thể làm cho lão nổi khùng lên được.

Qua một lúc lâu, lão đầu đà buông một tiếng thở dài.

Tiếng thở dài ấy như nói lên tâm nguyện của lão, khi lão đã quyết định được một việc tối quan trọng.

Lão lẩm bẩm:

- Thôi được ! Đã vậy thì cứ làm như vậy thôi.

Dứt lời, lão lại đưa cao thiết thư lên, quay lại nói với Thiên Hiệp:

- Thiên Hiệp, người có biết rằng "thiết thư" này là một kỳ bảo võ lâm không ?

Thiên Hiệp cúi mình đáp:

- Có ! Tiều bố có nghe Hữu Sơn nhị quỷ nói với "phụ thân" tiều bố, nhưng tiều bố không tìm thấy cái quý báu ở chỗ nào cả.

Lão đầu đà hé môi cong ra, lắc mạnh thiết thư vang lên mấy tiếng "keng keng" rồi lộ vẻ vui mừng nói:

- Thằng bé khờ khạo ! Đây tức là bộ "Thiên tàng thiếc bảo khí thư" vật lưu truyền trên võ lâm hàng mấy thế kỷ, làm cho cao thủ võ lâm bỏ mạng không biết bao nhiêu chỉ vì muốn đoạt được nó. Nó đã gây ra không biết bao nhiêu sát kiếp và cũng tạo ra không biết bao nhiêu kỳ nhân, kỳ tích.

Thiên Hiệp thấy lão đầu đà tán tụng thiết thư một cách say sưa khiến lòng chàng cảm mến, nói:

- Lão tiền bối ! Nếu lão tiền bối thích bảo vật ấy thì xin lão tiền bối giữ lấy mà dùng.

Nghe chàng nói vậy, lão đầu đà trợn to đôi mắt lên, ngửa mặt cười một tràng dài, khen:

- Tiểu tử ! Người thật là đứa bé tốt, lòng quảng đại ít kẻ sánh được.

Đoạn lão đưa tay chỉ vào hai chân gãy của lão nói tiếp:

- Ha.. ha.. ! Ta muốn lấy thiết thư mà làm gì ? Hai chân ta đã tàn phế thì dù có được báu vật đệ nhất võ lâm cũng vô ích.

Thiên Hiệp không biết dùng lời nào để an ủi lão nữa.

Thật ra chàng vì mang ơn lão thí công điều thương, nên muốn tặng cho lão báu vật để đền ơn ! Cứ như ba mươi năm công lực của lão truyền cho thì dù chàng có tặng cho lão "thiết thư" cũng chưa đền đáp nổi.

Nghĩ như vậy, chàng lễ phép nói:

- Vãn bối thành tâm trao tặng vật này cho tiền bối đây. Báu vật này dù vãn bối có giữ lấy cũng không sử dụng được.

Lão đầu đà khẽ gật đầu nói:

- Phải ! Báu vật cần phải biết sử dụng mới đem lại lợi ích. Tuy nhiên, muốn sử dụng không phải là chuyện dễ, cần phải có một nội lực uyên thâm mới được. Ta sẽ giúp cho người.

Thiên Hiệp chưa hiểu lão đầu đà muốn nói gì cả, đứng ngơ ngác một lúc rồi hỏi:

- Lão tiền bối ! Thiết thư có công dụng như thế nào ?

Lão đầu đà cất tiếng cười vang:

- Thằng nhỏ đại dốt ! Mà y vốn thông minh hoạt bát, tại sao không hiểu điều này. Huyết thư là một quyển sách dĩ nhiên nó không phải là món binh khí rồi.

Thiên Hiệp xen vào:

- Thế thì cuốn sách dạy về võ học ?

- Phải ! Đúng vậy ! Một cuốn sách dạy về môn võ học rất tinh kỳ. Nó còn lợi hại hơn là những món linh khí sắc bén nữa. Kẻ học được sẽ có một võ công vô địch.

Thiên Hiệp nghe nói đến đấy thích thú quá, vì chàng vốn tánh ham học.

Lão đầu đà vụt hỏi:

- Tiểu tử ! Người đọc sách có mau thuộc không ?

Thiên Hiệp thưa:

- Văn bối ít được đọc sách, từ nhỏ giờ văn bối có lẽ xem được một vài quyển vũ thư mà "thân phụ" của văn bối có mà thôi.. Nhờ trời cũng mau nhớ.

Lão đầu đà hỏi:

- Một trang sách người đọc qua mấy lần thì thuộc ?

- Nếu đọc chậm rãi thì chỉ một lần, còn đọc hối hả thì phải hai lần.

Lão đầu đà cười ngất:

- Hay lắm ! Thế thì thông minh lắm. Tiểu tử, hãy ngồi xuống bên ta, ta giúp cho người học được bao nhiêu hay bao nhiêu.

Thiên Hiệp ngơ ngác:

- Trong "thiết thư" có chữ nghĩa gì mà học.

Lão đầu đà cười lớn:

- Hừ ! Cứ ngồi xuống đây ! Thành bé khờ khạo ! Người sẽ đọc được chữ. Hãy để tâm chú ý vào nhé !

Thiên Hiệp tuân lời, ngồi sát vào cạnh lão đầu đà.

- Tiểu tử ! Đôi mắt của người không được rời khỏi thiết thư nghe chưa. Ta hy sinh tánh mạng này cho người đó !

Thiên Hiệp không hiểu lão nói gì cả, đưa mắt nhìn vào mặt lão đầu đà.

Chỉ thấy sắc mặt ông ta có vẻ thận trọng, hai bàn tay đỡ lấy thiết thư, để ngửa ra hai trang đầu.

Tay ông ta có hơi run run.

Thiên Hiệp không dám lơ đãng, chăm chăm nhìn vào hai trang sách.

Bỗng chàng ngạc nhiên, vì màu sắc của thiết thư thay đổi. Từ màu đen bóng đổi qua màu ửng đỏ.

Chàng giật mình muốn la lên, nhưng lão quái đầu đà nghiêng răng hét:

- Chú ý vào !

Thiết thư từ màu đỏ bầm biến sang màu đỏ đậm, rồi đỏ loét, đỏ như máu.

Xung quanh thiết thư rực sáng lên vì màu đỏ trong thiết thư sáng ra như một ngọn đèn lớn.

Thiên Hiệp không dám sơ ý, đôi mắt nhìn chăm chăm, và chàng cảm thấy có một hơi nóng bốc ra.

A ! Té ra lão quái đầu đà đã vận dụng hơi nóng trong người truyền qua thiết thư, nung thiết thư đỏ rực như những tấm sắt.

Công lực này nếu là kẻ võ công tầm thường không thể nào làm được.

Thiên Hiệp thấy trong màu đỏ rực kia lại từ từ nổi lên những chấm vàng nối nhau kết thành những hàng chữ chi chít.

Trước sự lạ lùng ấy Thiên Hiệp không thể nào bình tĩnh nổi.

Tim chàng rộn lên. Chàng để mắt đọc từ đầu đến cuối suốt hai trang sách.

Cuối trang thứ hai, chàng thấy có bốn chữ lớn đề: "Lôi Hành cứu chuyển".

Với sự thông minh trời sanh của Thiên Hiệp, chàng vừa đọc qua đã rõ ngay đây là một môn võ công thuộc về huyền cơ ảo diệu, dạy về thuật khinh công, uyên học du tẩu.

Chàng liền tịnh tâm xem lại một lượt nữa từ đầu đến cuối trang sách thứ hai.

Nhưng lúc chàng vừa đọc hết một loạt nữa thì bỗng thiết thư đổi màu. Từ màu đỏ biến thành màu đỏ nhạt rồi trở về màu đen huyền như cũ.

Những hàng chữ trên trang sách cũng biến mất, ánh sáng có màu đỏ quyển thiết thư phát ra cũng không còn nữa.

Chàng cảm thấy hai bàn tay của lão đầu đà run rẩy.

Rồi "keng" một tiếng, quyển thiết thư từ trên tay lão đầu đà rơi xuống đất.

Lão đầu đà buông một tiếng thở dài mệt nhọc:

- Hừ ... hừ ...

Thân hình lão té xịu, mặt trắng nhợt, thân mình run lên như cây sậy, đôi mắt lão thất thần.

- o O o -